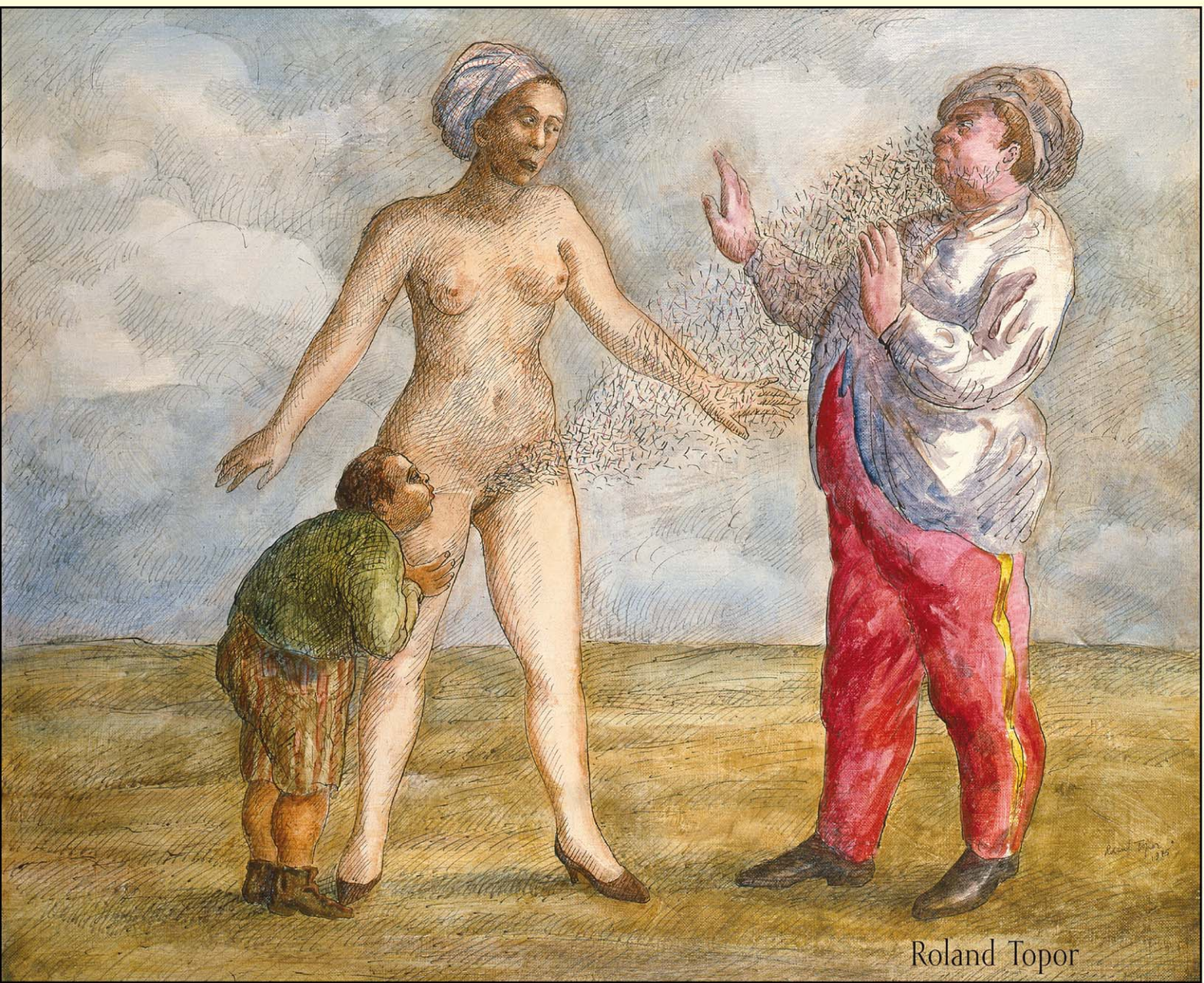

Fernando Arrabal

Roland Topor

Kniha panické

KÁMEN BLÁZNIVOSTI

Dauphin

NA její břicho jsem umístil jednu z ručiček kompasu a kolem jsem narýsoval několik soustředných kruhů protínajících chvílemi její kolena, jindy pupek nebo ještě srdce. Abych nezapomněl její obličej, vymyslel jsem si ho plný číslic. Pak začalo pršet a ona vyjela ve stoje na koni, úplně nahá. Já držel opratě. Z nebe spadly nějaké ryby a se smíchem klouzaly mezi jejíma nohama.

J. Křiváček

x. xhaba

KÁMEN BLÁZNIVOSTI

Knihá panická

Fernando Arrabal
KÁMEN BLÁZNIVOSTI

Kniha panická

Ilustrace

Roland Topor

Cet ouvrage, publié dans le cadre du programme d'aide à la publication F. X. Šalda, bénéficie du soutien de Culturesfrance – opérateur du Ministère français des affaires étrangères et européennes et du Ministère de la culture et de la communication, de l'Ambassade de France en République tchèque et de l'Institut français de Prague.

Tato kniha vychází s laskavou pomocí Culturesfrance – agentury francouzského Ministerstva zahraničních a evropských věcí a francouzského Ministerstva kultury a komunikace, Vělyyslanectví Francouzské republiky v České republice a Francouzského institutu v Praze v rámci podpůrného programu F. X. Šalda.

Tato kniha se také těší laskavé podpoře Ministerstva kultury České republiky a Nadace Český literární fond

Copyright © Fernando Arrabal, 1963, 2012

Illustrations © Roland Topor, 2012

Translation © Denis Molčanov, 2012

Epilogue © Denis Molčanov, 2012

Design © Radka Konvičková, 2012

ISBN 978-80-7272-408-6

ISBN 978-80-7272-298-3 (pdf)

ISBN 978-80-7272-299-0 (e-pub)

PŘEDMLUVA K BOHÉMŮM

*Před třemi lety, tedy v září 1962, bylo slovo **panique** vytištěno poprvé v tom smyslu, jaký mu vytvořili Arrabal, Jodorowski a Topor – revue La Brèche (action surréaliste) vedená André Bretonem vydává Pět panických příběhů Fernanda Arrabala.*

Dominique Sevrain (1965)

Tehdy jsem si své sny, i zlé sny, zapisoval tužkou. Vždycky po probuzení. Do školního sešitu. Po jejich vydání jsem netoužil. Jen jsem je chtěl mít po ruce, když chtěly s prchlivostí sobě vlastní zmizet zbrkle z mojí paměti. Stalo se však, že jeden takový sešit padl André Bretonovi do rukou. Rozhodl se, že vydá pět z těchto „básní v próze“. Tak je nazval. Že by intuice?

Nabyl jsem pocitu, že každý z těch snů mě tvoří. Kousek po kousku. Narušuje řád příčin a následků. Vnucením své nahodilosti si ze mě činí svoje vlastní dílo. Tak jako pecka dává život broskvi.

Jejich vidiny mi dávaly k nahlédnutí všechno, co mě přesahovalo. Krásou. Hrůzou. Dokonce i věděním. Má bytost si při probuzení přála všechno tiše uchovat. V nekonečnosti. Či ve zmatení. Pochopit ty hlasy, skvostné i děsivé, které mě provázely nocí.

Bloudil jsem hřbitovem kapitulací. A také mučení. Páchal zas a znovu zločin, jenž z mého otce učinil mučedníka.

Někdy mě takový zlý sen přivedl na práh vzletu. Utopického. Ale hlavně pádu. Buřiči, básníci kroužili svou mocí kolem mne. Užívali noci. Vnukali mně touhy. Palčivé. Po plnosti větší života.

Sny mi pomáhaly rozmlouvat s vlastními iluzemi. Ale také s beznadějí. A mou bídou
(jako dnes).

Avšak i ty nejnepatrnější věci, i prázdnota, mohou živit moje zapálení.

Sny mě učí tomu, co se učit nedá. A čemu se naučit musí.

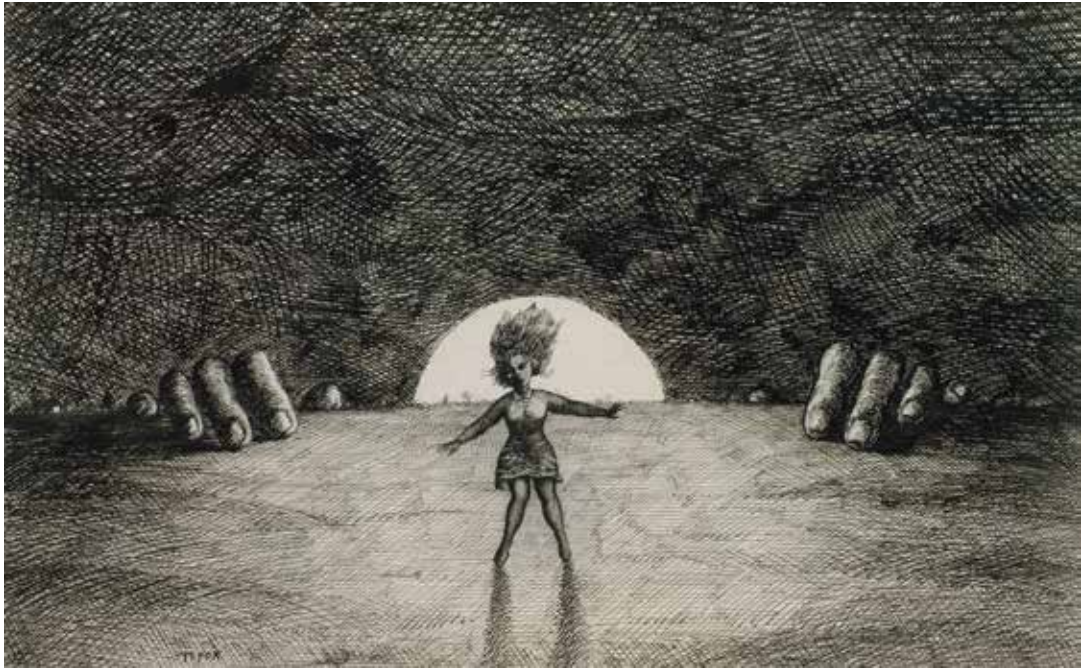
Sám po sobě rozlačně ukládám své výsady do... své postele. Jen co usnu, dosahuji samoty. Naprostých. S rozkoší či s bolestí. Božsky. S tím jiným, co ve mně přebývá. Někdy jsem se probouzel

(a ještě probouzím)

s pláčem. Svírán úzkostí z toho, že se mi nepodaří být tím, kým bych být chtěl. Neboť nedokážu obohatit život svůj ani ostatních jediným kouskem blaženosti.

V Paříži 12. března 2011, pro toto české vydání

MÁM v sobě bublinu vzduchu. Moc dobře ji cítím. Když jsem smutný, je mnohem těžší, a někdy, když se dám do psaní, řeklo by se: kapka rtuti.

Bublina vzduchu se mi prochází od mozku k srdci a od srdce zas k mozku.

„DÍTĚ moje, dítě moje.“

Konečně rozsvítila malinkatou lampičku a já mohl spatřit její tvář, nikoli však tělo pohroužené v temnotu.

Řekl jsem jí: „Maminko.“

Požádala mě, abych ji vzal do náruče. Vzal jsem ji do náruče a pocítil jsem, jak se mi její nehty zarývají do ramenou: zanedlouho vytryskla krev, byla vlhká.

Řekla mi: „Dítě moje, dítě moje, polib mě.“

Přistoupil jsem a políbil ji a pocítil, jak se mi její zuby zarývají do krku a jak teče krev.

V tu chvíli jsem si všiml, že u opasku nese zavěšenou klíčku s vrabcem uvnitř. Byl sice poraněn, ale zpíval: jeho krev byla má krev.

OBJALI jsme se v polích a zanedlouho již stoupali nad zem, pomalu jsme letěli. Na hlavě jsme nesli železné koruny. Vánek nás unášel odsud posud a občas jsme se i protáčeli kolem sebe, spojeni stále v závratí. Naše koruny ani nepadaly. A tak jsme v několika okamžicích prolétli všemožnými kraji, moje stehna proti jejím, moje tvář proti její a naše koruny se dotýkaly. Po závěrečných křečích jsme se vrátili k zemi. Všimli jsme si, že naše koruny nás zranily na čele, naše krev klouzala.

KDYŽ se dám do psaní, kalamář se naplní písmeny, mé pero slovy a bílý list papíru celými větami.

Zavřu tehdy oči, a zatímco naslouchám tikání hodin, vidím, jak se kolem mého mozku točí zcela nepatrný chudáček-blázen-co-ztratil-paměť s filozofem-mandragorou v patách.

Když oči otevřu, písmena, slova a věty zmizí a na bílý papír mohu konečně napsat:

„Když se dám do psaní, kalamář se naplní písmeny, mé pero...“

A tak dál.